BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
27 februari 2002 *

I mål C-477/01 P(R),

Reisebank AG, Frankfurt am Main (Tyskland), företrädd av M. Klusmann och F. Wiemer, Rechtsanwälte,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 5 december 2001 av ordföranden för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt i mål T-216/01 R, Reisebank mot kommissionen (REG 2001, s. II-3481), i vilket det förs talan om ogiltigförklaring av detta beslut, samt om

— vilandeförklaring av förfarandet som kommissionen har inlett i ärende COMP/E-1/37.919 — Bankavgifter vid växling av de i euroområdet gällande valutorna: Tyskland (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank) tills förstainstansrätten avgör sakfrågan i mål T-216/01,

* Rättegångsspråk: tyska.

— i förekommande fall, återförvisning av målet till förstainstansrätten, och

— att beslut om rättegångskostnaderna fattas senare,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av S. Rating, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

Efter att ha hört generaladvokaten M.A. Tizzano,

följande

Beslut

1 Reisebank AG har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 10 december 2001, i enlighet med artikel 225 EG och artikel 50 andra stycket i

EG-stadgan för domstolen överklagat det beslut som förstainstansrättens ordförande meddelade den 5 december 2001 i mål T-216/01 R, Reisebank mot kommissionen (REG 2001, s. II-3481, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten har avslagit klagandens ansökan om interimistiska åtgärder bestående i dels uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut av den 14 augusti 2001 att neka klaganden tillgång till vissa handlingar gällande avståendet från att fullfölja förfarandet mot andra banker i ärende COMP/E-1/37.919 — Bankavgifter vid växling av de i euroområdet gällande valutorna (nedan kallat beslutet av den 14 augusti 2001), dels vilandeförklaring av förfarandet för tillämpning av artikel 81 EG i samma mål i fråga om klaganden.

2 Förutom ogiltigförklaring av det överklagade beslutet har klaganden begärt

— vilandeförklaring av förfarandet i ärende COMP/E-1/37.919 — Bankavgifter vid växling av de i euroområdet gällande valutorna: Tyskland (Deutsche Verkehrsbank/Reisebank) tills förstainstansrätten avgör mål T-216/01 i sak,

— i förekommande fall, återförvisning av målet till förstainstansrätten, och

— att beslut om rättegångskostnaderna fattas senare.

3 Kommissionen har gett in skriftliga yttranden som inkom till domstolens kansli den 15 januari 2002.

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund samt förfarandet inför förstainstansrätten

4 I fråga om tillämpliga bestämmelser, tvistens bakgrund samt förfarandet inför förstainstansrätten hänvisas till punkterna 1—21 i det överklagade beslutet.

Det överklagade beslutet

5 I avsaknad av ovedersägliga uppgifter som talade för att talan kunde upptas till sakprövning avvisade förstainstansrättens ordförande genom det överklagade beslutet begäran om interimistiska åtgärder.

6 I detta hänseende anges i det överklagade beslutet i huvudsak att beslutet av den 14 augusti 2001 är en förberedande rättsakt som utgör ett led i det föregående administrativa förfarandet och som därför inte ensamt kan överklagas.

7 För att nå denna slutsats underkände förstainstansrätten till att börja med argumentationen som stödde sig på Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43), eftersom denna förordning trädde i kraft först den 3 december 2001 och således under alla omständigheter saknade relevans i det förevarande målet.

8 Förstainstansrätten erinrade därefter om att det av rättspraxis följer att när det rör sig om rättsakter eller beslut som utarbetas stegvis, i synnerhet efter ett internt förfarande, utgör i princip endast de åtgärder som slutgiltigt fastslår institutionens ståndpunkt en rättsakt som kan angripas, och inte mellankommande åtgärder vars syfte är att förbereda det slutliga beslutet.

9 Detta gäller bland annat kommissionens rättsakter varigenom tillgång till handlingarna i konkurrensmål vägras. Dessa rättsakter har i princip endast sådana begränsade rättsverkningar som kännetecknar en förberedande rättsakt, vilken utgör ett led i ett föregående administrativt förfarande.

10 Enligt förstainstansrätten saknar det relevans att klaganden påstått att ett slutligt beslut om att ålägga denne böter inom kort skulle fattas, eftersom innehållet i ett sådant beslut angående klaganden inte klart kunde fastställas genom detta påstående.

11 I fråga om klagandens argument att dess rättigheter i egenskap av mottagare av ett meddelande om anmärkningar har åsidosatts, framgår det av det överklagade beslutet att ett sådant åsidosättande kan ha tvingande rättsverkningar som kan påverka klagandens intressen endast om kommissionen har antagit ett beslut varigenom klagandens påstådda överträdelse fastställs.

12 Vad slutligen beträffar argumentationen som hänför sig till kommissionens beslut 2001/462/EG, EKSG av den 23 maj 2001 om kompetensområdet för förhörsombud i vissa konkurrensförfaranden (EGT L 162, s. 21), konstaterade förstainstansrätten i det överklagade beslutet att klaganden inte hade framfört några ovedersägliga uppgifter som talade för att rättspraxis angående tillgång till handlingar i konkurrensmål inte längre var tillämplig.

13 I fråga om klagandens begäran om vilandeförklaring av förfarandet för tillämpning av artikel 81 EG vad avser denne, konstaterade förstainstansrätten att klaganden inte hade styrkt att det förelåg sådana särskilda omständigheter som motiverar en sådan åtgärd.

Överklagandet

14 Klaganden har åberopat fyra grunder till stöd för sitt överklagande.

15 För det första har klaganden hävdat att förstainstansrätten i det överklagade beslutet felaktigt har underlåtit att beakta förordning nr 1049/2001, eftersom den trädde i kraft den 3 december 2001, det vill säga innan det överklagade beslutet fattades.

16 För det andra har klaganden hävdat att förstainstansrätten borde ha beaktat att det administrativa förfarandet inför kommissionen inom en snar framtid skulle avslutas genom att ett beslut om åläggande av böter fattades. Förstainstansrätten beaktade inte i vilket skede förfarandet befann sig då den godtog det teoretiska och allmänna argumentet att kommissionen fortfarande kunde ändra uppfattning.

17 Klaganden har för det tredje anfört att det följer av det överklagade beslutet att förstainstansrätten missbedömde räckvidden av beslut 2001/462.

18 För det fjärde har klaganden gjort gällande att det framgår av punkt 52 i det överklagade beslutet att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, eftersom den genom att vägra att ersätta kommissionens bedömning inom ramen för dess administrativa behörighet har åsidosatt den skyldighet att göra en skönsmässig bedömning som åligger förstainstansrätten inom ramen för ett förfarande om interimistiska åtgärder.

Bedömning

19 Eftersom parternas skriftliga yttranden innehåller alla upplysningar som är nödvändiga för att avgöra målet om överklagande, behöver inte parterna avge muntliga yttranden.

20 Med hänsyn till omständigheterna i det aktuella fallet skall det till att börja med undersökas om klaganden har ett berättigat intresse av att få saken prövad.

21 I detta hänseende erinrar domstolen först om att det är en förutsättning för att klaganden skall ha ett berättigat intresse av att överklaga, att utgången av överklagandet kan medföra någon fördel för honom (dom av den 19 oktober 1995 i mål C-19/93 P, Rendo m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. I-3319, punkt 13, och av den 13 juli 2000 i mål C-174/99 P, Europaparlamentet mot Richard, REG 2000, s. I-6189, punkt 33).

22 Det kan tilläggas att bedömningen av vad sökanden har för intresse av att de begärda åtgärderna kommer till stånd är av särskild betydelse i ett interimistiskt förfarande (beslut av den 30 april 1997 i mål C-89/97 P(R), Moccia Irme mot kommissionen, REG 1997, s. I-2327, punkt 43).

23 Den domstol som beslutar i det interimistiska förfarandet kan nämligen endast bevilja uppskov med verkställighet eller interimistiska åtgärder om det särskilt har fastställts att åtgärderna kräver skyndsamhet på så sätt att de måste vidtas och få verkan före avgörandet i saken, för att inte sökandens intressen skall förorsakas allvarlig och irreparabel skada. Interimistiska åtgärder som inte är ägnade att hindra den allvarliga och irreparabla skada som åberopas av sökanden kan dock långt ifrån anses vara nödvändiga i det avseendet. Om sökanden saknar intresse av att de begärda interimistiska åtgärderna kommer till stånd, kan dessa åtgärder inte anses uppfylla villkoret om skyndsamhet (beslut i det ovannämnda målet Moccia Irme mot kommissionen, punkt 44).

24 Det framgår tydligt att det interimistiska förfarandet, vilket utgör grunden till det aktuella överklagandet, syftar till att hindra kommissionen från att fatta ett slutligt beslut riktat mot klaganden i ärende COMP/E-1/37.919 innan första-instansrätten avgör frågan om lagenligheten av beslutet av den 14 augusti 2001.

25 Kommissionen antog emellertid det slutliga beslutet den 11 december 2001, det vill säga dagen efter det att förevarande överklagande inkom till domstolen.

26 Antagandet av det slutliga beslutet medför följaktligen att klaganden inte längre har något berättigat intresse av att fullfölja det interimistiska förfarandet.

27 Det framgår för övrigt av överklagandet att klaganden visste att kommissionen avsåg att inom kort anta ett slutligt beslut. Under dessa omständigheter kunde klaganden i överklagandet ha angivit förekomsten av sådana särskilda förhållanden som skulle ha motiverat att det interimistiska förfarandet fullföljdes trots att ett slutligt beslut sannolikt skulle fattas, vilket klaganden inte gjorde.

28 Eftersom klaganden under dessa omständigheter inte längre har ett berättigat intresse av att det interimistiska förfarandet fullföljs finns det inte längre något föremål för överklagandet och det saknas anledning att döma i saken.

Rättegångskostnader

29 Enligt artikel 69.6 i rättegångsreglerna, som skall tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118, skall domstolen i mål där det inte finns anledning att döma i saken besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt.

30 När det saknas anledning att döma i saken skall detta, i fråga om rättegångskostnaderna, likställas med att talan ogillas. Domstolen beslutar följaktligen att klaganden skall ersätta samtliga rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Det saknas anledning att döma i saken.**

2) **Reisebank AG skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 27 februari 2002.

R. Grass — Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias — Ordförande